

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Barbara Baraldi
L'ULTIMA NOTTE DI AURORA

Copyright © 2019 Barbara Baraldi
Published by arrangement with Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04825-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

BARBARA
BARALDI

POSLEDNJA
NOĆ
AURORE

Prevela Svetlana Babović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Nećemo prestati da istražujemo.
I na kraju svih naših putovanja vratićemo se
na tačku sa koje smo pošli da bismo ih prvi put spoznali.*

T. S. Eliot

PROLOG

Magla. Mrak je primoravao vozača da nastavi vožnju brzinom hoda.

U tom delu Provincijskog puta 43, u pravcu Sparvare, ulično osvetljenje bilo je slabo, ograničeno samo na tek poneku svetiljku na najvećim kružnim tokovima.

Inspektor Malerba je odsutno prelistavao izveštaj: saobraćaj je bio blokirao zbog vozila koje se pokvarilo, i to baš u vreme kada se svi vraćaju s posla. „Nadam se da nemate planove za večeras“, rekao je. „I danas ćemo raditi prekovremeno.“

„Malo prekovremenog ne može da škodi“, uzvratila načelnik Jakono, prebacivši u nižu brzinu. „Uz hipoteku, troškove Azurine škole, račune i rate za automobil, spajanje kraja s krajem predstavlja pravi podvig.“

„Svet je pun nepravde. Pogledaj samo Cakarelija...“

„Onog tipa sa starim *fordom* izlepljenim hevi metal nalepnicama?“

„Upravo njega. Uvek je bio jedna najobičnija lenština, nikada nije uspeo da zadrži posao duže od nekoliko meseci. Pa, znaš šta ima novo? Osvojio je pedeset hiljada evra na greb-grebu.“

„Pedeset hiljada?! To bi rešilo poneki problemčić.“

„Objasni to njemu. Pored TV-a, kompjutera i mobilnog telefona, potrošio je deset hiljada već u prvoj nedelji.“

„Kladim se da će do leta ponovo ostati bez prebijene pare.“

„Sranje!“ Malerba razrogači oči i ispruži ruku pred sobom. „Pazi!“

Jakono nagazi kočnicu do kraja.

Aktivirao se ABS, izazvavši niz štucanja koja su zvučala kao pucnji iz mitraljeza.

Automobil pređe u suprotnu traku i nastavi pravo, skliznuvši na uski zemljani put, a zatim se zaustavio nekoliko metara dalje.

„Dođavola, promašio sam skretanje!“

„Prokleta magla.“ Malerba se osvrnu oko sebe. „Po ovako slaboj vidljivosti bolje je da ne idemo u rikverc. Nastavi, vratićemo se na magistralni put kada izađemo iz šume.“

Jakono je nagazio papučicu gasa. Ruke su mu se i dalje tresle od straha. Poreklom je bio iz Batipalje i za maglu je samo čuo dok nije stupio u službu u oblasti Donje Emilije.

Kilometar ili dva kasnije, patrola je naišla na karavan sa ugašenim farovima, parkiran preko puta na ivici magistrale, jednim točkom u jarku.

„Zaljubljeni par?“, pitao se Jakono.

„Jok. Rekao bih da je narkoman“, uzvratil inspektor. „Parkiraj, da bacimo pogled.“

Jakono je zaustavio automobil i upalio sva četiri svetla i rotaciju na krovu, bacajući oreol mlečnobeke svetlosti svuda okolo.

Malerba ga pretekne i zaputi se ka karavanu. „Saobraćajna policija“, objavi kucajući na zadnje staklo. Nakon nekoliko trenutaka obrati se kolegi. „Ovde nema nikoga.“

Ovaj drugi je slegnuo ramenima. „Neobično mesto za parkiranje.“

Malerba se osvrnuo oko sebe u potrazi za nekom kućom, ali okolo su se nalazile samo siluete stabala nalik skeletima, ogrnute maglom. Izdiktirao je registarsku tablicu kolegi radi provere, zatim se pomerio u stranu i čizmom čušnuo gume. Kada je pogledao kroz prozor, shvatio je da je ključ u bravi.

Osmotrio je unutrašnjost. „Ma šta je ovo?“

„Pronašao si nešto?“

Malerba se okrenu prema drugom policajcu sa izrazom krajnjeg šoka. „Nikada ne bi poverovao šta se nalazi unutra.“

Devojčica se pela uz stepenike sporim ali odlučnim korakom, milujući prstima rukohvat. Nakon što je prošla kroz vrata sa metalnom rešetkom na kraju drugog odmorišta, našla se na podestu sa kojeg se ka spoljašnosti otvarao jedan prolaz. Bila su to mala drvena vrata koja su propuštala unutra strujanje hladnog vazduha. Iako nikada ranije nije bila tamo, znala je da je prerano da se sada zaustavi. Zato je nastavila dalje, prolazeći pored nekoliko kutija građevinskog materijala napuštenih na podu, penjući se odmorište po odmorište sa sve užim površinama, skoro češući ramenima zidove od cigle.

Beličasta svetlost dopirala je sa vrha kule i bacala geometrijske senke na zidove, tkajući mrežu kosih linija koje su projektovale stepenice koje su se pele na konstrukciju.

Prođe kroz odaju sa ogromnim zupčanicima sata, letimično osmotrivši drevni mehanizam. Njegovo neprekidno kretanje otkucavalo je vreme, koje je za nju, međutim, izgubilo smisao. Od trenutka kada se ušunjala u utrobu kule, kao da je prestalo da teče, kristalizovalo se u nekoj neodređenoj sadašnjosti. I nije bilo važno što su joj otkucaji srca bili ubrzani i disanje otežano od napora dugog uspona. Držala ju je lucidna odlučnost, svest da nema prostora ni za najmanje oklevanje.

Devojka je znala šta treba da uradi. Um joj je bio prazan, misli jasne. Telo je reagovalo energijom na koju nije navikla. Možda je to bio osećaj postignuća, za koji je najzad osetila da ju je prigrlilo.

Zastala je da dođe do daha tek kada se našla ispred stepeništa od brušenog drveta; iznad se nalazio luk od cigle, nalik onima na renesansnim crkvama, mora da je bio star stotinama godina. Ovo mesto isijavalo je osećanje sveprožimajuće svetlosti, koja je odgovarala njenom raspoloženju.

Metalni zveket odjeknuo je između zidova, nateravši je da poskoči. Na trenutak se uplašila da su to ulazna vrata i da je neko primetio njen upad.

Osluškiivala je nekoliko sekundi. Ali bili su to samo zupčanici sata. Ubrzo zatim, čuo se još jedan odlučan udarac, naglašen kretanjem protivtega.

Popela se uz poslednje stepenike, dok je drvo blago škripalo pri svakom njenom koraku. Morala je da se sagne da bi se konačno izvukla napolje kroz uski prolaz, izbivši na balkon koji je nadvisivao kulu sata.

Njena izuzetno duga kosa vijorila se na vetru. Bila je mastiljavocrna, sjajna i odavala je utisak da se godinama nije šišala, osim jedne male nepravilne šiške, očigledno isečene neiskusnom rukom. Tamne trepavice isticale su se na bledom tenu. Nosila je svileni neglizhe bisernobeke boje, potpuno neprimeren niskoj temperaturi ovog posebno hladnog decembra, i duksericu najmanje dva broja veću, izanđalu pre svega oko zglobova na rukama, kao da je materijal korišćen za trljanje površine od grubog cementa.

Sa tog položaja, devojka je mogla da vidi kako se pred njom proteže čitav grad. Brojne kule virile su nadmoćno iznad krovova, kao da traže izlaz iz lavirinta ulica srednjovekovnog kvarta. Malo dalje od Pjaca Mađore među zdanjima je izvirivala kupola Crkve Santa Marija dela Vita, za koju se sećala da ju je posetila u petom osnovne, pre nego što joj se život izokrenuo. Pre *Dugog mraka*.

Bacila je pogled desno, tamo gde se nalazila Bazilika San Petronio, sa karakterističnom nedovršenom fasadom, bočnim kontrafortima, potpornim polulukovima i prozorima sa izduženim profilom. Ali svakako nije došla ovde da bi se divila panorami. Veze sa Bolonjom bile su s vremenom pokidane, a pogled sa ove visine samo je pojačavao otuđenost koju je osećala.

„Šta čekaš? Odluči se već jednom! Baci se i završi sa tim.“ Čula je glas svoje majke, s leđa.

Devojka je odolela iskušenju da se okrene. Njena majka nije mogla da bude ovde. Prošlo je mnogo godina od kada ju je poslednji put videla, iako nije mogla da kaže koliko. Podsećala ju je na ono što je definisalo njen prvi život, pre nego što je *Dugi mrak* okončao njeno detinjstvo i pretvorio vreme u nepromenjivi dan bez kraja. Ali majčin glas nikada je nije napustio.

Dešavalo joj se da ga čuje malo pre nego što će se probuditi, i upravo bi u tim trenucima naglo ustajala kako bi se uverila da je ona stvarno tu. Ponekad bi bila sa njom od jutra do večeri, često je opominjući tim autoritativnim tonom, skoro zastrašujućim, zbog čega bi joj krv proključala.

Poslednja noć Aurore

Nikada se nisu dobro slagale, ona i njena mama. Bile su previše različite, njihovi karakteri očigledno nepomirljivi, a svađe su delovale kao da im nema kraja. Kao i onog letnjeg dana. Kada ju je poslednji put videla.

U to vreme imala je jedanaest godina, ali je za pet nedelja trebalo da napuni dvanaest. Majka joj je rekla da neće moći da nastavi sa časovima klavira, tvrdeći kako više ne mogu to sebi da priušte. Svaki protest pokazao se kao uzaludan, odluka je već doneta.

„Čak se i tvoj otac slaže“, čula ju je kako kaže.

Stegla je pesnice. Izdaja sa svih strana. Barem je tata uvek bio na njenoj strani, jednom je čak izjavio da sa takvim talentom može da pohađa konzervatorijum, gradeći karijeru soliste. Naravno, sve je to bilo pre nego što je izgubio posao. Pre onih stalnih rasprava među roditeljima oko novca, zbog kojih u kući nije moglo da se diše.

Ona i njena majka su se svađale, letele su teške reči. Na kraju je dobila šamar zbog kojeg joj je nekoliko sekundi zvonilo u ušima. Zatim ju je mama odvezla kod maestra Mareskotija na poslednji čas, pozdravivši ga po dolasku širokim osmehom, kao da se ništa nije dogodilo.

„Licemerko“, rekla joj je devojka.

„Smiri se“, majka joj odbrusila. „Pokaži malo poštovanja prema osobi koja te je donela na svet.“

Devojka je razmišljala o tom sećanju koji trenutak, pre nego što ga je pustila da sklizne zajedno sa naletom ledenog vetra. Na licu joj se pojavi senka osmeha. Dobro je znala da nema nikoga iza njenih leđa. Bila je lucidna. Sasvim budna i svesna. Istina je da je njen um ponekad izvodio ružne šale sa njom. Ali više nije bilo važno.

Više nije bilo nikoga ko bi mogao da je zadrži. Ne sada kada ju je jedina osoba do koje joj je ikada bilo stalo napustila.

Osećala se poput leptira koji se oslobodio iz svoje čaure, oslobođen svih stega.

Sagnula se da izuje cipele, par crvenih baletanki sa kaiščićima sa zadnje strane stopala. Pažljivo ih je rasporedila po podu, baš kao što je to činila sa papučama kada je bila devojčica, pre spavanja. Uvek ih je ostavljala pored kreveta, nameštajući ih kao da postrojava olovne vojnike. Volela je da ih tako zatekne ujutru, sređene, kako je čekaju. Zatim je skinula duksericu i bez žurbe je složila, naslonivši je na parapet.

Trg ispod nje bio je živ od prolaznika, studenata i turista. Taksiji, sićušni poput autića igračaka, krstarili su susednom ulicom Arkiđinazio kako bi se parkirali na Trgu kralja Enca. Iz daljine se čula prigušena buka autobusa koji su klizili niz Via Ricoli.

Devojka sa gar-crnom kosom stala je na ivicu balkona i raširila ruke, upijajući hladan vazduh i susnežicu koja joj je lebedela preko lica.

Zatim je zakoračila u prazninu.

2

Deset minuta ranije

„Prevazilaženje traume može da bude veoma teško zbog negativnih osećanja koja se obično manifestuju bez prethodnog upozorenja“, reče čovek koji je sedeo za katedrom iznad koje se nalazila velika freska. Publika u prepunoj sali slušala ga je sa interesovanjem. „Mogu da ih izazovu jedna reč, jedan pogled, čak i miris koji podseća na proživljeno iskustvo, izazivajući mentalnu asocijaciju koja može imati katastrofalne posledice po dobrobit pojedinca. U slučaju žrtava seksualnih napada, na primer, često se razvija svojevrsno neprekidno stanje pripravnosti, slično onom koje doživljavaju vojnici koji se vraćaju iz ratne zone. Strah, stid, samosažaljenje, bes ili krivica jedinstveni su za sve one koji su iskusili situacije ekstremne opasnosti. Oni su poput virusa sposobnih da napadnu racionalni aparat i, prateći ovu analogiju, imuni sistem sposoban da im se suprotstavi predstavlja ono što ja nazivam procesom ponovnog uspostavljanja balansa u tri koraka: konfrontacija, ponovna obrada, prilika.“

„Da li se i tebi čini da njegove reči malo preterano zvuče kao neki slogan?“, reče Aurora Skalvijati, zamenica inspektora u službi Komesarijata u Sparvari, mladoj karabinijerki šumske službe Silviji Sasi, koja je sedela pored nje u dnu sale.

„Možda si u pravu“, uzvratila druga. „Ali profesor Meni je pravi autoritet na polju terapije poremećaja usled posttraumatskog stresa.“

„Možda on jeste prosvetitelj, ali njegov govor zvuči kao da je preuzet iz priručnika za samopomoć.“

„Prvi korak je razgovor o tome šta se dogodilo, naravno, u zaštićenom okruženju“, nastavio je Meni. „Podrška terapeuta je od suštinske važnosti, iako se ne može odvojiti od ličnog rada na sebi usmerenog na obnavljanje

unutrašnje snage. U drugom koraku, ponovnom procesuiranju, mozak pokušava da obradi i neutrališe negativna osećanja, isto onako kako se dešava u slučaju žalosti. Takođe može dugo da potraje, a tokom ove faze preporučljivo je da se ne podleže iskušenju da se na silu ubrza vreme. Preporučuje se da osoba bude otvorena za susrete sa drugim ljudima. Da sklapa nova prijateljstva, da sluša svoje bližnje i razgovara o sopstvenim osećanjima: sve su to izvanredni katalizatori u procesu lečenja. Treći i poslednji korak možda je i najzahtevniji, a sastoji se u tome da osoba počne da posmatra pretrpljenu traumu kao priliku za ponovno rođenje i lični razvoj.“

„Nadala sam se da neće to reći“, promrmlja Aurora.

„Ne budi takav defetista“, uzvratila Silvija. „Pomisli na moj slučaj. Kada sam se razbolela, mesecima sam živela kao da je rak jedino što me definiše. Nakon što sam ozdravila, bila sam žrtva užasnog straha da će se bolest svakog trenutka vratiti. Uspela sam da se oporavim tako što sam se trudila da živim punim plućima svakog dana, kao da je poslednji. Postala sam nesebičnija, iako mnogo probirljivija kada su prijateljstva u pitanju.“

„To ipak ne objašnjava kako me i dalje trpiš.“

Silvija je morala da obuzda smešak. „Očigledno nemam dovoljno posla.“

Jedna gospođa u redu ispred okrenu se ošinuivši ih pogledom. „Šššš. Pokušavam da čujem nešto.“

Aurora podiže ruke u znak predaje. „Izvinjavam se.“ Zatim, okrenuvši se ka Silviji, prošaputa: „Čini mi se kao da sam se vratila u školu.“

Profesor Meni naglo prestade da priča. Nakon trenutka nesigurnosti, pročisti glas. „Rekao bih da za sada možemo da se zaustavimo ovde. Zahvaljujem svima vama na pažnji i predlažem da napravimo pauzu od desetak minuta, ali molim vas, nemojte da pobegnute. Uskoro ćemo čuti svedočanstva nekoliko gostiju koji će biti toliko ljubazni da podele sa nama sopstvena iskustva.“

Dok je publika ustajala, Aurora je prokomentarisala: „I dalje ne mogu da verujem da si uspela da me ubediš da učestvujem kao govornik. Pre svega, alergična sam na katedre. Plašim se da ću se blokirati, da neću moći da pronađem prave reči.“

„Bićeš sjajna. Ko bolje od tebe može da inspiriše nekoga ko se suočava sa posledicama traumatičnog događaja? Možda nisi toga u potpunosti svesna, ali sjajan si govornik, a osim toga, svidelo ti se to ili ne, postala si neka vrsta poznate ličnosti u ovim krajevima. Profajler koji rešava slučajeve tako što ulazi u um serijskog ubice.“

„Ne funkcioniše to baš tačno tako.“

„Nemoj da se praviš skromna. Uzdignute glave suočila si se sa predrasudama i zaslužila si poverenje svih u Komesarijatu. Posebna si, inače ne bih insistirala da učestvuješ na konferenciji.“

„Kako da ne. *Kako prevazići bol*. Samo još fali ona fraza: *Vraćamo pare ukoliko niste zadovoljni*.“ Aurora se poslednjih godina borila sa bipolarnim poremećajem. Periode kada se osećala depresivno i bez energije pratile su manične faze, u kojima su joj misli toliko brzo jurile da je bilo nemoguće uhvatiti ih, a anksioznost i agresivnost hranile su se njenim razumom. Morala je da nauči da živi sa paranojom i da odvoji halucinacije od stvarnosti. Simptomi su počeli da se javljaju nakon vatrenog okršaja u kojem je ranjena i koji joj je ostavio dugačak ožiljak na levoj slepoočnici i komadić metka u glavi, koji nije bilo moguće ukloniti. Nakon pucnjave, usledila je disciplinska istraga i na kraju duge terapije ocenili su da je ponovo sposobna za operativnu službu. Od tog trenutka, njen imperativ bio je da drži pod kontrolom tamu u svom umu.

„Skoro da sam zaboravila da postaješ sarkastična kada ti je neprijatno“, primeti Silvija uz osmeh.

Aurora slegnu ramenima. „Skoknuću do aparata, potrebna mi je kafa.“

„Žao mi je. Nema aparata. Možda Opština Bolonja strahuje da će neko nepažljiv oštetiti freske u Palaco Komunale.“

„U tom slučaju, moraću da se zadovoljim osvežavanjem u toaletu.“

Silvija izvadi svoj mobilni telefon da proveri obaveštenja. „Toaleti su na kraju hodnika, sa leve strane, posle staklenih vrata“, reče, pogleda prikovanog za ekran. Zatim poče da lupka palčevima po virtuelnoj tastaturi.

„Neka tvoja bivša koja se buni što je više ne zoveš?“

„Ne, jedna koleginica iz kinološke jedinice obaveštava me o novostima u vezi sa situacijom sa jednim povređenim psom. Zove se Eneja, pratim proceduru usvajanja.“

„Fantastično. Tako možemo da izađemo u četvoro. Ti, Eneja, ja i mali Ti-reks.“ Aurora se zaputi van sale. Već nekoliko meseci brinula se o jednom zalutalom mačetu koje je našla na prozorskoj dasci kuće. Imale su sličan životni ritam: Aurora je većinu vremena bila odsutna zbog petodnevne smene u komesarijatu, a isto bi se moglo reći i za Ti-reksa, koji je umeo da nestane na nekoliko dana, a onda se ponovo pojavi kao da se ništa nije dogodilo.

Poslednja noć Aurore

Hodnik je već bio zakrčen ljudima koji su čekali u redu ispred toaleta. Naravno, ispred ženskog je bio duži red. Aurora se pitala kako je to moguće; izgledalo je da su se svi prisutni u sali materijalizovali ovde u isto vreme.

Kakav smor, pomislila je. Nadala se da će imati dovoljno vremena da ode u kafić preko puta i uzme kafu za poneti, ali to je u ovom trenutku izgledalo malo verovatno.

Prošlo je nekoliko minuta, a kada je najzad uspela da uđe u toalet, primetila je jednu devojku neobično obučenu, u neglizheu bisernobele boje, sa duksericom najmanje dva broja većom i parom crvenih baletanki na nogama. Bila je prozirna poput priviđenja po danu punom magle.

U odrazu u ogledalu, Aurora nije mogla da ne primeti njen pogled. Bio je naizgled spokojan, ali je istovremeno otkrivao izvestan nemir u pozadini. Reflektujuća površina ličila je na kristalnu kutiju iz koje je hitno morala da izađe.

Aurora shvati da je predugo zadržala pogled na njoj kada su se devojčine oči preko ogledala spustile na njene. Blago je pocrvenela, shvativši da je bila nepristojna. Ali nije samo to izazvalo u njoj osećaj stida. Odjednom, kao da su se raspale barijere koje je podigla da sakrije svoju nesigurnost. Osećala je kako popušta pred pogledom te mlade žene, kao da može da kopa po njoj, iznoseći njene tajne na videlo.

„Da li zaista veruješ u to?“

Devojčin glas odvraća Auroru od njenog odraza. Iako je bilo još prisutnih, nije sumnjala da se obraća upravo njoj. „Š-šta, izvini?“

„Veruješ da se ikad može izaći iz mraka? Da možemo da prevaziđemo iskustva toliko strašna da brišu sve ostalo?“

Aurora nije znala kako da odgovori. Ni ona sama ne bi mogla da tvrdi je u potpunosti obradila svoje traume. S vremena na vreme, kada bi ostala sama, duhovi prošlosti nastavljali su da je posećuju zahtevajući da dobiju mesto u sadašnjosti.

„Samo znam da vredi pokušati“, najzad je odgovorila. „Istina je, govor profesora Menija prožet je retorikom, ali to ne znači da nekoliko puta nije pogodio poentu.“

Devojka joj uputi zagonetan osmeh preko ogledala, a zatim se okrenu da pođe.

Aurora ju je posmatrala dok je izlazila. Koračala je lakim korakom, uzdignute glave, prelazeći hodnik kao da nije sposobna da primeti ljude

oko sebe. Izgledalo je kao da pleše u vazduhu, ravnodušna prema žamoru i pogledima onih pored kojih je prolazila.

Na trenutak, bez ikakvog racionalnog razloga, Aurora je došla u iskušanje da je prati. Neobičan magnetizam privlačio ju je ka nepoznatoj devojci, proistekao iz verovanja da imaju nešto zajedničko. Iskustvo, možda. Ali kako bi ta devojka reagovala kada bi pokušala da joj se približi?

Iz ono malo reči što su razmenile, bilo je očigledno da pokušava da prevaziđe neku tešku priču. Aurora je razmišljala o tome kako bi se ona ponašala nakon što je tek izašla iz psihijatrijske bolnice, da je neka nepoznata žena pokušala direktan pristup. U to vreme je neprestano udaljavala sve od sebe, posebno one koji su pokušavali da joj pomognu. Profesor Meni nije u potpunosti pogrešio kada je rekao da je psihološka podrška, terapeuta ili prijatelja, izuzetan pokretač u procesu oporavka. Problem je u tome što nije lako skupiti hrabrost da potražite pomoć.

Ubrzo nakon toga, vrativši se u konferencijsku salu, Aurora je pogledala oko sebe u potrazi za misterioznom devojkom. Međutim, shvatila je da nema ni traga od nje.

„Nešto si izgubila?“, upita je Silvija bez okolišanja.

Aurora odmahnu glavom. „Jesi li možda slučajno videla jednu veoma mladu devojku, duge crne kose, u tankom negližeu i prevelikoj dukserici?“

Silvija podiže jednu obrvu. „U tankom negližeu usred zime? Sigurna si da nisi umislila da si je videla?“

„Nije smešno.“

„Žao mi je, nisam je videla. Zašto te zanima?“

Aurora je instinktivno dodirnula ožiljak na levoj slepoočnici. Osećala je kao da može da dodirne hladni metal komadića metka u svojoj glavi. „Ne znam ni kako da ti objasnim. Bio je to kratak susret. Delovalo je kao da beži od nečega. Osetila sam nagonu želju da je zaštitim. Ili me možda samo podseća na to kakva sam bila donedavno.“

„U tom slučaju, rekla bih da se nalazi na pravom mestu, zar ne?“

Aurora klimnu glavom. Sada se više nije osećala kao da ne pripada ovde. Uradiće jednu stvar koju mrzi najviše na svetu, govoriće pred publikom samo zbog te devojke, kako bi joj pružila onu mrvicu nade koju više nije uspevala da pronađe u sebi. Možda će zbog njenih reči u njoj procvetati seme nove snage, pomoću koje će pronaći volju da se suprotstavi toj unutrašnjoj praznini koju je i Aurora dobro poznavala. Stalno se osvrtała oko

Poslednja noć Aurore

sebe, kao da očekuje da će se svakog trenutka ponovo pojaviti. Ali to se nije desilo.

Vratila se u salu koja se nalazila pored konferencijske. Imala je velike prozore koji su gledali napolje, puštajući u prostoriju belinu neba pre snežnih padavina.

„Čekaj“, dopre do nje Silvijin glas.

Aurora nije uspela da je čuje. Nešto joj je uletelo u vidno polje kroz stakla prozora, sručivši se odozgo.

Povici prolaznika koji su se nalazili na trgu doprli su sve do sale, ućutkavši sve prisutne.

Aurora je pokrila usta rukom. Dah joj se presekao. Talas užasa naterao je njene noge da zadrhte, narušivši ravnotežu do te mere da je morala da se povuče nekoliko koraka unazad i nasloni leđa na zid kako ne bi pala.

Znala je šta je videla.

Koga je videla.

Iako je to bilo samo u deliću sekunde, nije nimalo sumnjala.

Videla je kako ona, nepoznata devojka sa kojom je malo pre toga razgovarala, pada na zemlju.

3

„Pustite me da prođem“, povika Aurora, laktajući se kroz gomilu. Ljudi okupljeni oko mesta pada nisu ni pokušali da se pobune. Bili su kao paralizovani pred telom devojke, koje je ležalo u neprirodnom položaju, sa dve velike bare krvi koje su se širile asfaltom u visini grudi i u dnu lobanje.

Scena je bila užasna i nadrealna u isto vreme. Neki čovek je jecao dok je mahnito trljao čelo, kao da pokušava da izbriše fleku sa svoje kože.

Aurora je čučnula i stavila dva prsta na vrat devojke kako bi proverila da li ima puls. „Još je živa! Neka neko pozove hitnu pomoć!“

Javi se mladić sa mobilnim telefonom u ruci. „Već sam ih pozvao. Biće ovde za nekoliko minuta.“

Glas je stigao do Aurore prigušen.

Bila je užasnuta. Unutrašnji vrtlog emocija udario joj je u grudi. Nije mogla da veruje, ali devojka koju je srela pre samo nekoliko minuta, u svetlom negližeu i odlučnog pogleda, umirala joj je pred očima. Zbog nekoliko reči izgovorenih pred ogledalom poželela je da može da joj pomogne čak

i ako ne zna ništa o njoj, njenoj prošlosti i zašto je došla na taj sastanak fokusiran na preživljavanje traume. Nije ni slutila da će joj ta mogućnost biti uskraćena, na tako brutalan način.

Devojka je bila bosa, i Aurora se instinktivno okretala oko sebe tražeći crvene baletanke koje je videla na njoj, pomislivši da su odletele tokom pada, ali njima nije bilo ni traga. Više nije nosila ni onu duksericu, preveliku za njenu sitnu građu.

Na tlu, samo u svom negližeu, nepoznata devojka bila je izložena pogledima sveta čijim se delom možda nikada nije ni osećala.

A Aurorinu pažnju privukao je upravo detalj na odeći.

Tek što je to memorisala kada joj još jedna pojedinost zapade za oko. Sada kada su joj ruke bile gole, Aurora je primetila da su prošarane ožiljcima. Neki su bili stari mesecima, dok su noviji još uvek imali blago crvenilo mlade kože.

Bilo je neobično što to nisu bili jednostavni rezovi; nimalo nisu ličili na brazde koje je videla kod ljudi sklonih samopovređivanju. Kao i Đulija, tinejdžerka primljena u istu psihijatrijsku ustanovu u kojoj se lečila Aurora. Izložena stalnom psihičkom i fizičkom zlostavljanju svog oca, ona je u oštrici pronašla način da ponovo preuzme svoje telo.

Ali bilo je jasno da ovde to nije slučaj. Nije se čak nije radilo ni o karakterističnim ožiljcima nekoga ko je već pokušao da sebi oduzme život. Iscrtane mreže na zglobovima nisu bile dovoljno duboke da nagoveste da je pokušala da stigne do arterije. Ne, ovi tragovi imali su veoma precizno značenje. Bio je dovoljan jedan pogled da se to shvati.

Aurora je sada sa sigurnošću znala da je instinkt nije prevario: ova devojka je nosila nešto u sebi, nešto toliko strašno da je, da bi pobešla od toga, pribegla najekstremnijem rešenju.

„Ostani sa mnom“, prošaputala je. Zatim je skinula jaknu i pokrila je njom. Svežina jutra bila je oštra, a vazduh zasićen vlagom. Devojka je disala tako plitko da se jedva primećivalo da pokreće grudni koš. Oči su joj bile poluzatvorene, kapci se pomerili brzo poput poklopca foto-aparata prilikom višestrukog snimanja.

Aurora je znala da telo ne sme ni na koji način da se pomera pre nego što interveniše hitna pomoć. Bilo je očigledno da je prilikom pada devojka polomila noge i još ko zna šta. Nakon takvog pada, bilo bi pravo čudo da ima ijednu čitavu koščicu u telu. Situacija je bila katastrofalno loša, ali su

procedure morale pažljivo da se poštuju ukoliko je postojala bilo kakva šansa da preživi.

Dva službenika komunalne policije dotrčala su iz obližnje stanice i odmah rasterala radoznale posmatrače.

„Molim vas da se udaljite“, naredi jedan od njih dvojice Aurori.

„Zamenica inspektora Skalvijati“, predstavi se ona nakon trenutka nesigurnosti. Iz džepa pantalonu izvuče legitimaciju i pokaza je službeniku.

Ovaj klimnu glavom. „Pomozite mi da malo raščistim prostor.“

Usledili su trenuci užurbanosti, dok su Aurora i dva agenta zajedničkim snagama raščišćavali područje, uprkos tome što se gomila radoznalaca i dalje tiskala.

U jednom automatskom refleksu, Aurora je počela da posmatra prisutne, fokusirajući se na svakoga ko je izgledao makar malo sumnjivo. Pogledom je preletela sa lica na lice, pamteći fizionomije i detalje na odeći.

Žena u bež kaputu koja je stezala na grudima torbicu kao da je izuzetno vredna, stariji muškarac sa belim kućencetom, nekoliko mladića koji su ćaskali među sobom i koji su ličili na studente. Možda su to bili učenici profesora Menija koji su učestvovali na konferenciji. Pogled joj se zadržao na muškarcu od četrdesetak godina, sa rukama zavučenim u džepove jakne i licem koje nije odavalo nikakve emocije. Kada je shvatio da ga Aurora posmatra, sigurnim korakom je krenuo ka Neptunovoj fontani, ne osvrćući se.

Iako je izgledalo očigledno, nije bilo sigurno da je devojkica svojevolejno skočila. Nagadanja su već kolala Aurorinim mislima. To joj je bilo u krvi, razlog što nije mogla da dignu ruke od ostanka u policiji čak i onda kada joj je karijera propala i kada su svi smatrali njeno prisustvo u snagama reda neprikladnim.

Iako se često dešava da se osoba odgovorna za neki zločin pojavi na mestu tog istog zločina, i koliko god joj se ponašanje tog čoveka činilo dvosmislenim, Aurora je bila svesna da nije mogao da se nađe na tolikoj udaljenosti od ulaza u zgradu nakon što je gurnuo devojkicu sa te visine, pa ga je zato samo posmatrala kako se udaljava.

Ubrzo posle toga, zavijanje sirene hitne pomoći prigušilo je saobraćajnu buku i žamor prisutnih. Nakon što su se kola parkirala ispred kapije Palate Akursio, istrčala su dva bolničara. Dok su se spremali za hitnu intervenciju, Aurora je osetila da je neko tapše po ramenu.

Naglo se okrenu. Bila je to Silvija.

Zagrlile su se ne progovarajući ni reč.

„Kako si?“

Aurora odmahnu glavom. „Neprestano proživljam trenutak kada sam je srela, i ponavljam sebi da bi se sve drugačije odigralo da sam odlučila da je zaustavim. Bilo je tako jasno da nešto nije u redu! Mogla sam...“

„Molim te, nemoj to da radiš“, prekinula ju je Silvija. „Ono što se dogodilo jeste strašno, ali ne možeš da kriviš sebe. Nisi mogla da znaš šta će uraditi. Nisi je uopšte poznavala, kako si mogla da predvidiš ovo?“

„Ne znam... I sa majkom sam bila svesna da njeno stanje nije za potcenjivanje, ali sam nastavila sa svojim životom, dok je ona...“, Aurora proguta knedlu. „Mogla sam nešto da preuzmem. Možda, da je nisam ostavila samu...“

„To su dve potpuno različite situacije. Nisi imala pojma šta je ovoj devojci prolazilo kroz glavu.“

Dok su smeštali telo na kolica, jedan od bolničara obrati se prisutnima: „Čija je ovo jakna?“

„Moja je.“ Aurora iskoristi situaciju da se raspita o tome u kakvom je stanju nepoznata žena.

„Da li ste član porodice?“

„Ja sam policajka.“

Bolničar joj uputi pogled koji nije delovao ohrabrujuće. „Pa, prerano je davati bilo kakve prognoze ako nije urađen nijedan CT. Ali nakon ovakvog skoka, lagao bih kada ne bih rekao da je u veoma teškom stanju.“

Aurora oseti kako je preplavljuje talas malodušnosti. Stegnula je pesnice i duboko udahnula, a zatim skrenula pogled ka zvoniku sa satom. Balkon, koji je, kako su pretpostavljali, bio mesto sa kojeg je devojka skočila, morao je da bude visok najmanje tridesetak metara. Sa svog položaja, mogla je da vidi da li se nešto nalazi na njegovom vrhu, ali u tom trenutku nije mogla ništa da razazna.

Uputi se prema ulazu u zgradu.

Silvija ju je pratila u stopu. „Kuda si pošla?“

„Moram bolje da pogledam.“

„Šta ti je na umu?“

Aurora se na trenutak zaustavi da bi pažljivo pogledala mladu karabinjerku. „A šta ako nije bilo samoubistvo? Šta ako je još neko bio sa njom na vrhu kule?“